

NA CESTĚ DO SHANGRI-LA - 1

Středa, 16 prosinec 2015

Cesta do vysněného himálajského ráje by neměla být lehká, ale my s Joanne jí zvládli v pohodlí. Společnost Jet Airways, která nás dopravila z Bangkoku do New Delhi, je sice považována za nízkonakladovou, ale jídlo i pití podává zdarma a když jsem si řekl o skotskou, dala mi letuška se šibalským mrknutím rovnou dvě.

Letiště v Delhi je docela hezké a moderní, stejně jako rychlovlak do města. Takže se nám v prvních chvílích opomeneme hulváta na pasové kontrole), ani nezdálo, že jsme v Indii.

To se ovšem dramaticky změnilo hned po východu ze stanice na Bazaar Street. Špína, kravál, posvátné krávy, hebráci, hromady odpadků a divoce troubící sebevražední nedivní nejrůznějších vozidel. Díky tomu všemu nám zabal zpátky pád Bangkoku jako naprosto klidné, velice sterilní a perfektní fungující místo. Ale to jsou věci, na které si musíte v Indii prostě zvyknout. Naše jsme bez potíží uličku vedoucí k hotelu, kde jsme rezervovaný pokoj, ale zjistili jsme, že je hlídána dvěma draky. Tedy přesněji - dvěma pánskými pisoáry připevněnými na zdi. Tato bohužel zařízení měla díky velkému množství urajících páň zajištění na plynulý pátek, ale už ne smrad se z nich linul přímě šabelský. Překonal jsme klusem tyhle překážky a zjistili, že náš hotel je do má přímě recepčního, wi-fi a na stěně malou restauraci se snídaní pro hosty zdarma.

V hotelu byla i malá cestovní kancelář, jejíž majitel nám prodal za velice levný peníz celodenní výlet po Delhi a slíbil jízdenky na vlak. Vyrazili jsme tedy na prohlídku nejrůznějších paláců, svatých a mešit v malé Toyotě s vlastním řidičem. Řidič byl velice příjemný mladý muslim, který v dluhu o městě a jeho historii. Dali jsme mu telefonní číslo, aby se mohl dříve oživit. Svět se nám totiž, že si to zatím nemůže dovolit. To se zdá být problém. V anglojazyčných novinách jsme našli několik stránek, ve kterých rodiče hledají nevěsty pro své syny. Zaujal nás nejvíce ten, který požadoval "jednoduchou a nevzhlednou dívku".

Náš travel agent nás už čekal s jízdenkou do města Kalka, které leží na úpatí Himálajů. Řekl nám ale, že jízdenka úzkokolejku Kalka - Shimla si musíme koupit na nejbližší nádraží sami. Použil nás, že je to na rozdíl od jiných železničních stanic docela jednoduché, protože New Delhi Station má kancelář výhradně pro turisty, která je otevřená 24 hodin denně. Kladl nám ale na srdce nevědit žádným podvodníkům, kteří nás budou chtít přesvědčit o opaku. U jízdy k nádraží nás už čekalo několik slušných páň s tím, že bez jízdenek na nádraží Odtud jsem, že si je jdeme koupit. Pánové nás ujistili, že na nádraží žádná výdejna jízdenek není a nabídli nám své služby, včetně taxíku, který nás odveze do jejich kanceláře. Strhla se hádka, provázena velkým křikem a strkáním. Nedaleko stojící železniční policista zřejmě nemohl takovou srdceryvnou scénu snést a rychle odešel. Nakonec jsme ale zvířili, do turistické kanceláře se probojovali a jízdenky koupili. Úředník, který nám je prodával, se jen divil, že chceme zůstat přes noc v Kalkě. "Nobody stays in Kalka", pravil varovně. Druhý den ráno jsme byli na nádraží znovu, tentokrát už s bágly na zádech. Gangsteri u vchodu zrovna asi stávkovali a tak jsme jízdenku ukázali a páňovi v uniformě, který pod dohledem policisty pomáhal cestujícím se zavazadly na dopravní pás u bezpečnostní prohlídky. Pan se na jízdenku podíval, zpozorněl a smutně nám sdělil, že náš vlak by zrušen... A sako se nám stalo už dvěma lety v Siliguri a trvalo několik hodin jízdenku vyměnit. Musíme znovu do té pokladny. Ochotný pan ale vrtěl hlavou. Ne, e-ticket nám nikdo na nádraží nevymění. Ale on nám zavolá taxi a pojedeme do jakési jiné kanceláře. Zeptal jsem se tedy toho dobrého muže, zda byl ten vlak opravdu zrušen. Pan ukázal na jakousi ceduli za plotem, která by z té dálky nešla, a přitom ani kdyby byla v angličtině. Což nebyla. A jestli prý nevědíme, ať se jdeme zeptat na informace. To jsme také učinili a pan za nás cosi vztekle křikl. U informací rychle přišla, ale od okénka mě surově odstrčil jakýsi Sikh v červeném turbanu. Když se mě snažil odstranit s malým dítětem, byl jsem už jako skála. Paní za okénkem se mrkla na jízdenku a křikla, že nám vlak 10 minut z 2. nástupiště. "Cože? Nám ale bylo přeno..."; "Druhé nástupiště"; pravila nekompromisně paní. Řekli jsme se tedy vztekle zpátky k bezpečnostní prohlídce, připraveni na tuhý boj. Ale zlosyn v uniformě byl pryč a mně se zdálo, že jsem ho viděl mizet v davu. Policista si nás nevšiml a tak jsme za pár minut seděli v pohodlných sedadlech klimatizovaného vagonu, vrtěli nechápavě hlavami a řekli si směr Kalka. Města, kde nikdo nezůstává přes noc. Jak říkám, cesta do Shangri-La by neměla být snadná; MIKIN